

عنوان مقاله:

اخلاق پژوهش در علوم اجتماعی ایران

محل انتشار:

مجله جامعه شناسی ایران، دوره 15، شماره 2 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

سید آیت الله میرزایی - عضو هیات علمی پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

معصومه قاراخانی - عضو هیات علمی دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

ناراستی های اخلاقی در پژوهش اجتماعی، هر چند به میزان اندک، می تواند پایه های دانش اجتماعی را سست و نقش کاوشگرانه، نقادانه و حقیقت جویانه آن را تضعیف کند. برای بررسی ناراستی های اخلاقی احتمالی و شناخت فضای هنجاری پژوهش علوم اجتماعی در ایران، این پژوهش به روش اسنادی به گردآوری و تحلیل محتوای اظهارات منتشر شده پژوهشگران این حوزه می پردازد. یافته های پژوهش نشان می دهد هنجارشکنی در زمینه اخلاق پژوهش در علوم اجتماعی ایران دو بعد فردی و ساختاری دارد. در بعد فردی، انحراف از پایبندی به اخلاق پژوهش در سطوح شخصی [۱] و حرفه ای [۲] (در ارتباط با صورتبندی و محتوای پژوهش، سازمان پژوهشی و تخطی از قواعد و هنجارهای علمی و حرفه ای دریافت و اجرای پژوهش) قابل توجه است. در بعد ساختاری، سوءاستفاده از قواعد و تعهدات اخلاقی و حرفه ای سازمانی و نهادی در ارتباط با پژوهشگر و پژوهش (انتخاب موضوع، نحوه دریافت، فرایند دآوری، تصویب، گزارش، کاربرد و محتوای پژوهش) قابل توجه است. بر پایه دستاورد مفهومی این پژوهش، ناراستی های اخلاقی در فضای پژوهش علوم اجتماعی در ایران برابند تاثیر متقابل کنشگران (پژوهشگر) و ساخت نهادی (شامل قواعد و هنجارها و منابع) تسهیل کننده هنجارشکنی است. نتیجه این که ناراستی های اخلاق پژوهش از یک دوسویگی ساختاری در فضای علم در ایران تبعیت می کند و متاثر از ویژگی های ساختاری نهاد علم در ایران در مقطع زمانی مورد مطالعه است.

کلمات کلیدی:

اخلاق علمی، اخلاق پژوهش، ناراستی، اجتماع علمی، نهاد علم، علوم اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1659828>

